

SPØRSMÅLET OM STALIN

– Andre kommentar til SUKPs
Sentralkomites åpne brev

OKTOBER

SPØRSMÅLET OM STALIN

Utgitt av FORLAGET OKTOBER A/S

Forlag

– Andre kommentar til SUKPs
Sentralkomites apne brev

*av redaksjonene i Renmin Ribao (Folkets
Dagblad) og Hongqi (Røde Flagg)
26. september 1963*

Forlaget Oktober A/S

OSLO 1571

Utgitt av FORLAGET OKTOBER A/S.

1.opplag.

Trykt i offset hos a/s DUPLOTRYKK.

TIL SPØRSMÅLET OM STALIN

Spørsmålet om Stalin er av verdensomfattende betydning. Det har skapt diskusjon blant alle klasser i alle land, det er fremdeles et emne som diskuteres mye, et emne der de forskjellige klassene og deres politiske partier og grupper inntar forskjellige holdninger. Det er lite sannsynlig at man kan komme fram til noen endelig konklusjon på dette spørsmålet i vårt århundre. Men det er i praksis enighet i flertallet av den internasjonale arbeiderklassen og blant de revolusjonære folkene, som tar avstand fra den totale forkastinga av Stalin og mer og mer hyller hans minne. Dette er også riktig når det gjelder Sovjetunionen. Vår polemikk med lederne i SUKP er en polemikk med en del av folket. Vi håper å overbevise dem for å fremme den revolusjonære saka. Dette er vår hensikt med å skrive denne artikkelen.

KKP har alltid framholdt at Krustsjov tok feil da han fullstendig fordømte kamerat Stalin under påskudd av å »bekjempe persondyrkinga» og at han hadde andre motiver for å gjøre det.

KKP's sentralkomite påpekte i sitt brev av 14. juni at »bekjempelsen av persondyrkinga» krenker hele Lenins lære om det innbyrdes forholdet mellom ledere, parti, klasse og masser, og undertrykker kommunismens prinsipp om demokratisk sentralisme.

Det åpne brevet fra SUKP's sentralkomite unnlater å gi noe svar på våre prinsipielle argumenter, men stempler bare de kinesiske kommunistene som »forsvarer av persondyrkinga og spredere av Stalins feilaktige ideer».

Da han bekjempa mensjevikene, sa Lenin: »Å ikke svare på motstanderens prinsipielle argumenter og tilskrive ham utelukkende 'sinnsbevegelse' – dette betyr ikke å debattere, men å skjelle ut.» Den holdningen som SUKP's sentralkomite viser i dette åpne brevet, er nøyaktig lik mensjevikenes.

Sjøl om det åpne brevet henfaller til utskjelling i stedet for diskusjon, foretrekker vi for vår del å svare på det med prinsipielle argumenter og en stor mengde fakta.

Det store Sovjetunionen var den første staten under proletariatets diktatur. I begynnelsen var partiets og regjeringas fremste leder i denne staten Lenin. Etter Lenins død var det Stalin.

Etter Lenins død ble Stalin ikke bare leder av partiet og regjeringa i Sovjetunionen, men også den anerkjente leder for den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Det er bare 46 år siden den første sosialistiske staten ble oppretta gjennom Oktoberrevolusjonen. I nesten tretti av disse åra var Stalin den fremste lederen for denne staten. Enten det gjelder historia til proletariatets diktatur eller til den internasjonale kommunistiske bevegelsen, inntar Stalins virksomhet en ytterst viktig plass.

Kinas Kommunistiske Parti har bestandig hevda at spørsmålet om hvordan man skal vurdere Stalin og hvilken holdning man skal innta til han, ikke bare er et spørsmål om å prise Stalin selv; det som er mere viktig, er at det er et spørsmål om hvordan man skal oppsummere de historiske erfaringene av proletariatets diktatur og den internasjonale kommunistiske bevegelsen siden Lenins død.

På SUKP's 20. kongress fornektet Krustsjov Stalin fullstendig. Han unnlot å rådføre seg med broderpartiene på forhånd hva angår dette prinsipp-spørsmålet som berører hele den internasjonale kommunistiske bevegelsen, og prøvde etterpå å påtvinge dem et fait accompli. Hvem som enn prøver å vurdere Stalin annerledes enn SUKP-ledelsen, blir beskyldt for å »forsvare persondyrkinga» og å »blandet seg inn i SUKP's indre anliggender». Men ingen kan benekte den internasjonale betydningen av de historiske erfaringene av proletariatets diktatur, eller det historiske faktum at Stalin var lederen for den internasjonale kommunistiske bevegelsen; følgelig kan ingen benekte at vurderinga av Stalin er et viktig prinsipp-spørsmål som angår hele den internasjonale kommunistiske bevegelsen. På hvilket grunnlag er det så SUKP's ledere forbyr broderpartiene å gjøre en realistisk analyse og vurdering av Stalin? Kinas Kommunistiske Parti har hele tiden hevda at det må foretas en grundig, objektiv og vitenskapelig analyse av Stalins gode og dårlige sider ut fra den historiske materialistiske metode og at historia må legges fram slik den virkelig foregikk, og har satt seg imot den subjektive, grove og totale fornektinga av Stalin utfra den historiske idealismens metode og overlatt fordreining og forandring av historia. Kinas Kommunistiske Parti har urokkelig hevda at Stalin begikk feil, som hadde sine ideologiske såvel som sosiale og historiske røtter. Det er nødvendig å kritisere de feil Stalin virkelig begikk, ikke dem som uten grunn blir tillagt han, og å gjøre det fra et riktig standpunkt og med riktige metoder. Men vi har urokkelig gått imot uriktig kritikk av Stalin, gjort fra et galt standpunkt og med gale metoder.

Stalin bekjempa tsarismen og propagerte marxismen mens Lenin levde, og etter at han ble medlem av sentralkomiteen i Bolsjevikpartiet under Lenins ledelse, tok han del i kampen for å bane vegen for revolusjonen i 1917; etter Oktoberrevolusjonen kjempa han for å forsvare fruktene av den proletariske revolusjonen.

Stalin leda SUKP og sovjetfolket etter Lenins død i en resolutt kamp mot både indre og ytre fiender, og i kampen mot å beskytte og konsolidere den første sosialistiske staten i verden.

Stalin leda SUKP, sovjetfolket og sovjet hæren i en hard og bitter kamp for den store seieren i den anti-fascistiske krigen.

Stalin forsvarte og videreutvikla marxismen-leninismen i kampen mot forskjellig slags opportuniste, mot leninismens fiender, trotskistene, sinovjevistene, bukharinistene og andre borgeragenter.

Stalin ga uutslettelige bidrag til den internasjonale kommunistiske bevegelsen i et antall teoretiske skrifter som er uødelige marxist-leninistiske verker.

Stalin leda sovjetpartiet og regjeringa i å følge en utenrikspolitikk som i det store og hele var i overensstemmelse med den proletariske internasjonalisme i å yte stor hjelp til alle folks revolusjonære kamper, inkludert det kinesiske folkets.

Stalin sto i spissen for den historiske tidevannsbølgen og leda kampen, han var en uforsonlig fiende av imperialistene og alle reaksjonære. Stalins virksomhet var bundet intimt sammen med det store SUKP's og det store sovjetfolkets kamp og kan ikke løsrives fra de revolusjonære kampene til hele verdens folk. Stalins liv var livet til en stor marxist-leninist og en stor proletarisk revolusjonær.

Det er sant at mens han utførte fortjenstfulle gjerninger for sovjetfolket og den internasjonale kommunistiske bevegelsen, gjorde Stalin, en stor marxist-leninist og proletarisk revolusjonær, visse feil. Noen var prinsipielle feil som ble begått i løpet av det praktiske arbeidet; noen kunne vært unngått og noen var neppe uunngåelige på et tidspunkt da proletariatets diktatur ikke hadde noen erfaringer å gå etter.

I si tenking avvek Stalin på visse spørsmål fra den dialektiske materialismen og forfalt til metafysikk og subjektivisme, og følgelig skilte han seg noen ganger fra virkeligheten og fra massene. I kamper innafor så vel som utafor partiet blanda han ved visse anledninger sammen to typer av motsigelser som er forskjellig av natur, motsigelser mellom oss og fienden og motsigelser innen folket, og han blanda også sammen de forskjellige metodene som trengs for å behandle dem. I det arbeidet med å undertrykke kontra-revolusjonen Stalin leda, ble mange kontra-revolusjonære som fortjente straff rettelig straffa, men samtidig var det uskyldige folk som feilaktig ble dømt, og i 1937 og 1938 forekom feilen å utvide rekkevidden av undertrykkinga av kontra-revolusjonære. Hva angår organiseringa av partiet og regjeringa anvendte han ikke fullt ut den demokratiske sentralismen, og gjorde i en viss utstrekning vold på den. Han gjorde noen feil i behandlinga av forbindelsene med broderpartier og -land. Han ga også en del dårlige råd i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Disse feila forårsaka noen tap for Sovjetunionen og den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Stalins fortjenester og feil er kjennsgjerninger som hører til den historiske,

objektive virkelighet. En sammenligning mellom de to viser at hans fortjenester overskygger hans feil. Primært var Stalins politikk riktig, og hans feil var sekundære. Når man summerer opp Stalins tenking og hans verk som et hele, vil enhver ærlig kommunist med respekt for historien sikkert og visst først legge merke til hva som var primært ved Stalin. Derfor er det, når Stalins feil blir vurdert, kritisert og overvunnet på en riktig måte, nødvendig å beskytte det som var hovedsaken i Stalins liv, for å beskytte marxismen-leninismen som han forsvarte og videreutvikla. Det ville være nyttig om Stalins feil, som bare er sekundære, blir behandla som historiske lekser slik at kommunistene i Sovjetunionen og andre land kan ta varsel av dem, unngå å gjenta disse feila og begå færre feil. Både positive og negative historiske erfaringer er nyttige for alle kommunister, forutsatt at de blir trukket korrekt slik at de stemmer overens med og ikke forvansker historiske kjenns-gjæringer.

Lenin pekte mer enn en gang på at marxister var totalt forskjellige fra revisjonistene i den 2. Internasjonale i sin holdning overfor folk som Bebel og Rosa Luxemburg, som trass i alle sine feil var store proletariske revolusjonære. Marxistene skjulte ikke disse folkas feil, men lærte ved slike eksempler »hvordan de skulle unngå dem og hvordan de skulle leve opp til den revolusjonære marxismens strengere krav». Som kontrast til dette »galte» og »kakla» revisjonistene over Bebels og Rosa Luxemburgs feil. Mens han gjorde narr av revisjonistene, siterte Lenin en russisk fabel i denne sammenhengen: »Ørner kan noen ganger fly lavere enn høner, men høner kan aldri stige så høyt som ørnene». Bebel og Rosa Luxemburg var »store kommunister» og tross sine feil, forble de »ørner», mens revisjonistene var en flokk »høns» »blant avfallsdyngene i arbeiderbevegelsens bakgård».

Bebels og Rosa Luxemburgs historiske rolle kan på ingen måte sammenlignes med Stalins. Stalin var den store lederen for proletariatets diktatur i den internasjonale kommunistiske bevegelsen i en hel historisk epoke, og han må vurderes med større omhu.

Lederne i SUKP har beskyldt Kinas Kommunistiske Parti for å »forsvare» Stalin. Ja, vi forsvare Stalin. Når Krustsjov forvrenger historia og fordømmer Stalin fullstendig, har vi naturligvis en uunngåelig plikt til å stå fram og forsvare han, i den internasjonale kommunistiske bevegelsens interesse. Når Kinas Kommunistiske Parti forsvare Stalin, forsvare vi hans riktige side. Vi forsvare den ærefulle historia om de kampene den første staten under proletariatets diktatur førte, den staten som ble skapt av Oktoberrevolusjonen. Vi forsvare den ærefulle historien om SUKP's kamp. Vi forsvare den internasjonale kommunistiske bevegelsens prestisje blant det arbeidende folket over hele verden. Kort sagt, vi forsvare marxismen-leninismens teori og praksis. Det er ikke bare de kinesiske kommunistene som gjør dette. Alle kommunister som er marxismen-leninismen hengivne, alle stålsatte revolusjonære og alle ærlige mennesker har gjort det samme.

Når vi forsvarer Stalin, forsvarer vi ikke hans feil. For lenge siden stifta de kinesiske kommunistene førstehands bekjentskap med noen av hans feil. Av de feilaktige »venstre»- og høyreopportunistiske linjene som oppsto i Kinas Kommunistiske Parti fra tid til annen, oppsto noen under innflytelse av visse av Stalins feil, hva deres internasjonale kilder angår. I slutten av 20-åra, i 30-åra og fram til midten av 40-åra kjempa de kinesiske marxist-leninistene, representert ved kamerat Mao Tsetung, mot innflytelsen fra Stalins feil; gradvis overvant de »venstre» og høyreopportunistens feilaktige linjer, og leda tilslutt den kinesiske revolusjonen fram til seier.

Men ettersom noen av de feilaktige ideene som Stalin la fram ble godtatt og anvendt av visse kinesiske kamerater, må vi kinesere bære ansvaret. I sin kamp mot »venstre»- og høyreopportunisten kritiserte derfor vårt parti bare sine egne kamerater som tok feil, og klandra aldri Stalin. Hensikten med vår kritikk var å skille mellom riktig og galt, trekke de riktige erfaringene og fremme den revolusjonære saka. Vi bare ba de kameratene som tok feil om å korrigere sine mistak. Dersom de ikke gjorde det, venta vi til deres egen praktiske erfaring gradvis vekka dem, forutsatt at de ikke organiserte hemmelige grupper for skjult splittelsesvirksomhet. Vår metode var den riktige metoden for kritikk og sjølkritikk innad i partiet, vi gikk ut fra ønsket om enhet og kom fram til en ny enhet på et nytt grunnlag gjennom kritikk og kamp, og slik oppnådde vi gode resultater. Vi mente at dette var motsigelser innen folket og ikke mellom oss og fienden, og at vi derfor skulle bruke denne metoden. Hvilken stilling har Krustsjov og andre ledere for SUKP inntatt overfor Stalin siden SUKP's 20. kongress?

De har ikke foretatt en gjennomgripende historisk og vitenskapelig analyse av hans liv og virke, men har fordømt ham fullstendig uten å skille mellom riktig og galt. De har ikke behandla Stalin som en kamerat, men som en fiende.

De har ikke anvendt metoden med kritikk og sjølkritikk for å summere opp erfaringene, men har klandra Stalin for alle feil, eller tilskrevet han »feil» de vilkårlig har funnet opp.

De har ikke lagt fram kjensgjerningene og resonnert seg fram til saker og ting, men har foretatt demagogiske, personlige angrep på Stalin for å forgifte folks sinn.

Krustsjov har skjelt ut Stalin for å ha vært en »morden», en »forbryter», en »banditt», en »spiller», en »despot på linje med Ivan den grusomme», »den største diktator i russisk historie», en »tosk», en »idiot», osv. Når vi tvinges til å sitere alt dette skitne, vulgære og ondsinnede språket, er vi redd for å skitne til penn og papir. Krustsjov har baktalt Stalin som »den største diktator i russisk historie». Betyr ikke dette at sovjetfolket i 30 år levde under »tyranniet» til »den største diktator i russisk historie» og ikke under et sosialistisk system? Det store sovjetiske folket og hele verdens revolusjonære folk er fullstendig uenige i denne sladderer!

Krustsjov har bakvaska Stalin som en »despot på linje med Ivan den grusomme». Betyr ikke dette at de erfaringene som det store SUKP og det store sovjetrussiske folket i over tredve år forsynte verdens folk med, ikke var erfaringene fra proletariatets diktatur, men erfaringene fra livet under en føydal »despot»? Det store sovjetiske folket og hele verdens marxist-leninister er fullstendig uenige i denne sladderer!

Krustsjov har bakvaska Stalin som en »banditt». Betyr ikke dette at den første sosialistiske stat i verden i en lang periode var leda av en »banditt»? Det store sovjetiske folket og hele verdens revolusjonære folk er fullstendig uenige i denne sladderer!

Krustsjov har bakvaska Stalin som en »tosk». Betyr ikke dette at SUKP som førte heroiske revolusjonære kamper i de siste ti-åra, hadde en »tosk» som sin leder? De sovjetiske kommunistene og marxist-leninistene over hele verden er fullstendig uenige i denne sladderer!

Krustsjov har bakvaska Stalin som en »idiot». Betyr ikke dette at den store sovjet-hæren som seira i den anti-fascistiske krigen, hadde en »idiot» som øverstkommanderende? De ærerike sovjetiske kommandanter og kjempere og alle anti-fascistiske kjempere i verden er fullstendig uenige i denne sladderer!

Krustsjov har bakvaska Stalin som en »morder». Betyr ikke dette at den internasjonale kommunistiske bevegelsen hadde en »morder» som læremester i ti-år? Kommunistene i hele verden, inkludert de sovjetiske kommunister, er fullstendig uenige i denne sladderer!

Krustsjov har bakvaska Stalin som en »spiller». Betyr ikke dette at de revolusjonære folkene hadde en »spiller» til fanebærer i kampen mot imperialismen og reaksjon? Alle revolusjonære folk over hele verden, inkludert det sovjetiske folk, er fullstendig uenige i denne sladderer!

At Krustsjov skjeller ut Stalin på denne måten, er en grov fornærmelse mot det store sovjetiske folket, en grov fornærmelse mot SUKP, mot sovjet-hæren, mot proletariatets diktatur og mot det sosialistiske systemet, mot den internasjonale bevegelsen, mot de revolusjonære folkene verden over og mot marxismen-leninismen.

Hvilken stilling setter Krustsjov, som deltok i ledelsen av partiet og staten i Stalins tid, seg sjøl i når han slår seg på brystet, dundrer i bordet og hyler skjellsord mot Stalin med sin høyeste røst? I stillinga som medskyldig til en »morder» eller en »banditt»? Eller i samme stilling som en »tosk» eller en »idiot»?

Hvilken forskjell er det mellom Krustsjovs bakvaskelser av Stalin og den bakvaskelsen imperialistene, de reaksjonære i alle land og renegatene fra kommunismen står for? Hvorfor et slikt inngrodd hat til Stalin? Hvorfor angriper dere ham mere rasende enn fienden?

Når han skjeller ut Stalin, forkaster Krustsjov faktisk vilt det sovjetiske systemet og sovjetstaten. Hans språk i denne sammenheng er på ingen måte svakere, men i virkeligheten sterkere, enn språket til sånne renegater som Kautsky, Trotski, Tito og Djilas.

Folk burde sitere det følgende stedet i det åpne brevet fra SUKP's sentralkomite, og spørre Krustsjov: »Hvordan kan de si slikt om partiet til den store Lenin, mot sosialismens moderland, om folket som var det første i verden til å gjennomføre en sosialistisk revolusjon, som forsvarte sine seire i den bitreste kamp mot den internasjonale imperialismen og innenlandske kontra-revolusjonære, og framviste mirakler av heltomot og hengivenhet i kampen for å bygge kommunismen, som ærlig oppfyller sin internasjonalistiske plikt mot verdens arbeidende folk!»

I sin artikkel »Den politiske betydningen av skjellsord» sa Lenin: »Skjellsord i politikken dekker ofte over den ytterste mangel på ideologisk innhold, hjelpeløshet og kraftløshet, hos brukeren.» Passer ikke dette på lederne i SUKP, som kjenner seg konstant hjemsoekt av Stalins gjenferd, og prøver å dekke over sin totale prinsippløshet og plagsomme kraftløshet ved å skjelle ut Stalin?

Det store flertallet av sovjetfolket setter ikke pris på slik bakvaskelse av Stalin. De hyller Stalins minne i stadig stigende grad. Lederne for SUKP har på alvorlig vis isolert seg fra massene. De føler seg alltid forfulgt av Stalins gjenferd, som i virkeligheten er de brede massenes store misnøye med den fullstendige fornektninga av Stalin. Hittil har Krustsjov ikke våget å la sovjetfolket og de andre folkene i den sosialistiske leir se den hemmelige rapporten som fordømmer Stalin fullstendig, og som han holdt på SUKP's 20. kongress, fordi det er en rapport som ikke tåler dagens lys, en rapport som ville gjøre folket alvorlig fiendtlig innstilt.

Spesielt verdtt å legge merke til er det faktum at mens de skjeller ut Stalin på enhver tenkelig måte, betrakter SUKP's ledere Eisenhower, Kennedy og deres like »med respekt og tillitt». De skjeller ut Stalin som en »despot på linje med Ivan den grusomme» og »den største diktator i russisk historie», men komplimenterer både Eisenhower og Kennedy med at de »har støtte fra det absolutte flertall av det amerikanske folket)! De kaller Stalin en »idiot», men priser Eisenhower og Kennedy som »fornuftige)! På den ene sida svinger de piskens ondsinna over en stor marxist-leninist, en stor proletarisk revolusjonær og en stor leder for den internasjonale kommunistiske bevegelsen, og på den andre sida hever de imperialismens høvedsmenn til skyene. Er det mulig at sammenhengen mellom disse kjensgjerningene bare er tilfeldig og ikke følger med uungæelig logikk av forræderiet mot marxismen-lenismen?

Hvis han ikke har altfor dårlig hukommelse, burde Krustsjov huske at på et masse møte i Moskva i januar 1937 fordømte han selv på riktig måte dem som hadde angrepet Stalin, og sa: »Ved å løfte sin hånd mot kamerat Stalin, løfta de den mot

oss alle, mot arbeiderklassen og det arbeidende folket! Ved å løfte sin hånd mot kamerat Stalin, løfte de den mot Marx, Engels og mot Lenins lære!» Krustsjov sjøl utbasunerte gjentatte ganger at Stalin var den store »Lenins nære venn og våpenbror», »det største geni, menneskehetens lærer og leder» og »den store, alltid seirende hærfører», at han var »folkets ærlige venn» og hans »egen far». Dersom man sammenlikner de bemerkningene Krustsjov gjorde mens Stalin levde med dem han gjorde etter hans død, kan man ikke unngå å se at Krustsjov har foretatt en 180 graders omdreining i si vurdering av Stalin.

Hvis hans hukommelse ikke er altfor dårlig, husker Krustsjov sjølsagt at i perioden med Stalins ledelse var han sjøl spesielt aktiv med å støtte og utføre den da pågående politikken for å undertrykke kontra-revolusjonære.

Den 6. juni 1937, på den femte partikonferansen i provinsen Moskva, erklærte Krustsjov: »Vårt parti vil ubarmhjertig knuse banden av svikere og forrædere og utslette alle trotskistiske høyre-utskudd . . . Garantien for dette er den urokkelige ledelsen i vår sentralkomite, den urokkelige ledelsen til vår leder, kamerat Stalin. Vi skal totalt tilintegjøre fienden – til siste mann – og spre deres aske for vinden.»

8. juni 1938 på den fjerde partikonferansen i provinsen Kiev, erklærte Krustsjov: »Jakjirene, Baljitskiene, Jubsjenkiene, Zatonskiene og annet avskum ville bringe polske godseiere til Ukraina, ville dra hit tyske fascister, godseiere og kapitaleiere. Vi har tilintetgjort et betraktelig antall fiender, men fremdeles ikke alle. Derfor er det nødvendig å holde øynene åpne. Vi må bære fast i minnet kamerat Stalins ord, at så lenge vi er omringa av kapitalister, vil spioner og sabotører bli smugla inn i landet vårt.»

Hvorfor fordømmer Krustsjov, som var i ledelsen for partiet og staten i Stalins tid og som aktivt støtta og fast utførte politikken for å undertrykke kontra-revolusjonære, alt som ble gjort under denne perioden, hvorfor laster han skylden for alle feil på Stalin alene mens han helt og holdent renvasker seg sjøl?

Når Stalin gjorde noe feilaktig, var han i stand til å kritisere seg sjøl. For eksempel hadde han gitt enkelte dårlige råd med henblikk på den kinesiske revolusjonen. Etter at den kinesiske revolusjonen hadde seira, innrømma han sin feil. Stalin innrømma også en del av sine feil i arbeidet med å renske partirekkene i sin rapport til SUKP(b)'s 18. kongress i 1939. Men hva med Krustsjov? Han veit ganske enkelt ikke hva sjølkritikk er; alt han gjør er å skyve hele skylda over på andre og sjøl kreve all ros.

Det er ikke underlig at disse skitne handlingene til Krustsjov skulle finne sted når den moderne revisjonismen er på krigsstien. Som Lenin sa i 1915 da han kritiserte revisjonistene i 2. Internasjonale for deres forræderi mot marxismen: »I vår tid, da gamle ord blir glemt, prinsipper kasta over bord, verdensanskuelser gitt på båten, er det slett ikke overraskende at en-slik ting skulle hende.»

Som begivenhetenes løp siden SUKP's 20. kongress til fulle har vist, har SUKP-ledelsens fullstendige fornektning av Stalin fått ytterst alvorlige konsekvenser.

Den har forsynt imperialistene og de reaksjonære i alle land med overmåte velkomment anti-sovjetisk og anti-kommunistisk skyts. Kort etter SUKP's 20. kongress, utnytta imperialistene Krustsjov hemmelige anti-Stalin-rapport til å piske opp en verdensomfattende tidevannsbølge mot Sovjetunionen og mot kommunismen. Imperialistene, de reaksjonære i alle land, Tito-klikken og opportunistene er forskjellige slag kasta seg alle over sjansen til å angripe Sovjetunionen, den sosialistiske leir og forskjellige kommunistpartier; på den måten ble mange broderpartier og land bragt til alvorlige vanskeligheter.

SUKP-ledelsens frenetiske kampanjer mot Stalin satte trotskistene – som lenge hadde vært politiske lik – i stand til å livne til og rope på »rehabilitering» av Trotski. I november 1961, ved slutten av SUKP's 22. kongress, erklærte det internasjonale sekretariatet til den såkalte fjerde Internasjonale i et »Brev til SUKP's 22. kongress og dets nye sentralkomite», at i 1937 sa Trotski at det ville bli reist et monument til ære for Stalins ofre. »Idag» fortsatte det, »har denne spådommen blitt sannhet. Før Deres kongress har Deres partis førstesekretær lovt at dette monumentet skal reises». I dette brevet ble det uttrykkelig bedt om at navnet Trotski måtte bli »inngravert med gullbokstaver på det monumentet som skal reises til ære for Stalins ofre». Trotskistene gjorde ingen hemmelighet av sin glede, de erklærte at anti-Stalin-kampanjen SUKP-lederne hadde starta, hadde »åpna døra for trotskismen» og ville være til »stor hjelp i å fremme trotskismen og dens organisasjon – den Fjerde Internasjonale».

Når de fullstendig forkaster Stalin, har SUKP-lederne motiver som ikke tåler dagens lys.

Stalin døde i 1953; tre år seinere angrep SUKP-lederne ham voldsomt på den 20. kongressen, og åtte år etter hans død gjorde de det samme igjen på den 22. kongressen, og fjerna og brente hans legeme. Da de gjentok sine voldsomme angrep på Stalin, tok SUKP-ledelsen sikte på å viske ut den utslettelige innflytelsen fra denne store proletariske revolusjonære blant folket i Sovjetunionen og hele verden, og på å bane vei for å forkaste marxismen-leninismen, som Stalin hadde forsvart og videreutvikla, og for den fullstendige gjennomføringa av den revisjonistiske linja. Deres revisjonistiske linje begynte nøyaktig med den 20. kongressen og ble fullt systematisert med den 22. kongressen. Kjensgjerningene har vist stadig tydeligere at deres revisjon av de marxist-leninistiske teoriene om imperialismen, krig og fred, revolusjonen i koloniene og halvkoloniene, det proletariske partiet, osv. er uatskillelig forbundet med deres fullstendige fornektning av Stalin.

Det er under dekke av å »bekjempe persondyrkinga» at lederne for SUKP prøver å fornekte Stalin fullstendig. Når de lanserer »kampen mot persondyrkinga», forsøker

ikke SUKP-lederne å gjenreise det de kaller »De leninistiske reglene for partiliv og prinsipper for ledelse». Tvert imot gjør de vold på Lenins lære om det innbyrdes forhold mellom ledere, parti, klasse og masser, og går imot prinsippet om demokratisk sentralisme i partiet.

Marxist-leninister framholder at dersom proletariatets revolusjonære parti virkelig skal tjene som proletariatets hovedkvarter i kampen, må det behandle det innbyrdes forholdet mellom ledere, parti, klasse og masser på en riktig måte og være organisert etter prinsippet med demokratisk sentralisme. Et slikt parti må ha en forholdsvis stabil lederkjerne, som må bestå av en gruppe ledere som er grundig prøvd og er dyktige til å forbinde marxismen-leninismens allmenne sannhet med revolusjonens konkrete praksis.

Lederne for det proletariske partiet, enten de er medlemmer i de sentrale eller i de lokale komiteene, kommer fra massene i løpet av klassekampen, er bundet nær til massene og er dyktige til på en riktig måte å sammenfatte massenes meninger og så sette dem ut i livet. Slike ledere er virkelige tegn på det proletariske partiets politiske modenhet, og i det ligger håpet for seier for proletariatets sak.

Lenin hadde fullstendig rett da han sa at »ikke en eneste klasse i historia har kommet til makta uten å frambringe sine politiske ledere, sine framstående representanter, som var i stand til å organisere en bevegelse og lede den». Han sa også: »Å oppdra erfarne og ytterst innflytelsesrike partiledere er en langvarig og vanskelig oppgave. Men uten å gjøre det vil proletariatets diktatur, dets 'enhetlige vilje', forbli en frase.»

Kinas Kommunistiske Parti har alltid holdt fast ved den marxist-leninistiske lære om massenes og individets rolle i historia og om det innbyrdes forholdet mellom ledere, parti, klasser og masser og gjennomført demokratisk sentralisme i partiet. Vi har alltid gjennomført kollektiv ledelse; samtidig er vi motstandere av å undervurdere lederens rolle. Mens vi mener at denne rolla er viktig, er vi motstandere av uærlig og overdreven hyllest av individer og overdrivelse av deres rolle. Så langt tilbake som i 1949 vedtok sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti på forslag fra kamerat Mao Tsetung en bestemmelse som forbød offentlige feiringer av ethvert slag på partiledernes fødselsdager, og å oppkalle byer, gater og bedrifter etter dem.

Denne gjennomføringa og korrekte holdningen fra vår side er grunnleggende forskjellig fra den »kamp mot persondyrkinga» som SUKP-ledelsen har gjort seg til talsmann for. Det har i stigende grad blitt klart at når de gjør seg til talsmenn for å »kjempe mot persondyrkinga», tar SUKP-ledelsen som de sjøl sier, ikke sikte på å fremme demokratiet, gjennomføre kollektiv ledelse og bekjempe overdrivelser av individets rolle, men har ytterliggående motiver. Nøyaktig hva er kjernen i deres »kamp mot persondyrkinga»? For å si det rett ut, er det ingenting annet enn følgende:

1. Under påskudd av å «bekjempe persondyrkinga» å sette Stalin, partiets leder, opp mot partiorganisasjonen, proletariatet og folkets masser.

2. Under påskudd av å «bekjempe persondyrkinga» å bygge opp seg sjøl og å angripe revolusjonære som er lojale mot marxismen-leninismen for å bane veg for de revisjonistiske intrigemakernes overtakelse av parti- og statsledelsen.

3. Under påskudd av å «bekjempe persondyrkinga», å besudle proletariatets parti, proletariatets diktatur og det sosialistiske system.

4. Under påskudd av å «bekjempe persondyrkinga» å blande seg opp i broderpartienes indre anliggender og prøve å omstyrte deres ledelse for å få en som passer dem selv.

5. Under påskudd av å «bekjempe persondyrkinga» å angripe broderpartier som holder fast ved marxismen-leninismen og å splitte den internasjonale kommunistiske bevegelsen. «Kampen mot persondyrkinga» som Krustsjov satte i gang, er en forakelig politisk intrige. I likhet med en som Marx beskrev, «er han i sitt rette element som intrigemaker, men som teoretiker er han et null».

SUKP's sentralkomites åpne brev hevder at «mens» de «avslører persondyrkinga og kjemper mot dens konsekvenser, verdsetter» de «høgt de ledere som ... nyter fortjent prestisje». Hva betyr dette? Det betyr at mens de tramper Stalin i støvet, løfter SUKP-lederne Krustsjov til skyene. De beskriver Krustsjov, som ennå ikke var kommunist under Oktoberrevolusjonen og som var en underordna politisk arbeider under Innbyrdeskrigen, som den «aktive bygger av den Røde Hær».

De tilskriver Krustsjov hele den store seieren i det avgjørende slaget i Sovjetunionens Fedrelandskrig, og sier at i slaget om Stalingrad ble «Krustsjovs stemme meget ofte hørt», og at han var «Stalingradernes sjel».

De legger hele æren for de store resultatene på atomvåpnenes og rakettenes område på Krustsjov og kaller ham «kosmiske far». Men som alle veit var Sovjetunionens seier med å framstille atom- og hydrogenbombene et stort resultat av de sovjetiske vitenskapmennenes, teknikernes og hele sovjetfolkets virke under Stalins ledelse. Grunnlaget for rakettproduksjonen ble også lagt i Stalins tid. Hvordan kan disse viktige historiske kjensgjerningene bli tilintetgjort? Hvordan kan all ære bli gitt til Krustsjov?

De hyller Krustsjov som har revidert marxismen-leninismens grunnleggende teorier og som mener at leninismen er umoderne, som det «strålende eksempel som på skapende vis har utvikla og berika den marxist-leninistiske teorien». Hva SUKP-lederne gjør under dekke av å «bekjempe persondyrkinga», er akkurat som Lenin sa: «I stedet for de gamle lederne, som har vanlige, menneskelige meninger om vanlige foretelser, blir det skjøvet fram nye ledere ... som snakker overnaturlig nonsens og vissvass».

SUKP's sentralkomites åpne brev bakvasker vårt standpunkt med å holde fast på

marxismen-leninismen, og påstår at vi »prøver å presse på andre partier den praksis, ideologi og moral, de former og metoder for ledelse som blomstrer under persondyrkingas periode». Denne bemerkningen blottstilte igjen absurditeten i »kampen mot persondyrkinga».

Ifølge SUKP-lederne fulgte det etter at Oktoberrevolusjonen satte en stopper for kapitalismen i Russland, en »persondyrkingas periode». Det ville se ut som om den tidas samfunnssystem og »ideologi og moral» ikke var sosialistisk.

I den perioden led sovjetfolket under »hard undertrykking», det herska en »atmosfære av frykt, mistenksomhet og usikkerhet som forgifta folkets liv», og Sovjetsamfunnet ble hindra i si utvikling.

I sin tale på det sovjetisk–ungarske vennskapsmøte den 19. juli 1963 dvelte Krustsjov ved det han kalte Stalins »terrorvelde», og sa at Stalin »opprettholdt si makt med ei øks». Han beskrev samfunnsordenen på den tid på følgende vis: «... i den tida visste en mann som gikk til jobben ofte ikke om han ville komme hjem igjen, om han skulle se sin hustru og sine barn igjen».

»Persondyrkingas periode» slik SUKP-lederne beskriver den, var en periode da samfunnet var mer »hatefullt» og »barbarisk» enn i føydalismens eller kapitalismens periode.

Ifølge SUKP-ledelsen klarte ikke proletariatets diktatur og det sosialistiske samfunnssystemet som ble oppretta som et resultat av Oktoberrevolusjonen å fjerne undertrykkinga av det arbeidende folket eller å øke farten i sovjetsamfunnets utvikling på flere tiår; ikke før SUKP's 20. kongress satte »kampen mot persondyrkinga» ut i livet, ble det arbeidende folket frigjort fra den »harde undertrykkinga» og »utviklinga av sovjetsamfunnet» satte plutselig »farten opp». Krustsjov sa: »Å! Om Stalin hadde dødd 10 år tidligere!» Som alle veit døde Stalin i 1953; ti år tidligere villt ha vært i 1943, samme året som Sovjetunionen begynte sin motoffensiv i den Store Fedrelandskrigen. Hvem ønske at Stalin skulle dø på det tidspunktet? Hitler!

Det er ingen ny ting i den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie at marxismen-leninismens fiender bakvasker proletariatets sak ved å bruke et slikt slagord som å »bekjempe persondyrkinga». Det er et skittent knep som folk gjennomskua for lenge siden.

I den perioden med den 1. Internasjonale brukte intrigemakeren Bakunin liknende uttrykk for å rase mot Marx. Først skrev han til ham for å orme seg inn under Marx' tillit: »Jeg er Deres disippel, og jeg er stolt av det!» Seinere, da han mislyktes i å erobre ledelsen i 1. Internasjonale, skjelte han ut Marx og sa: »Ettersom han er tysker og jøde, er han autoritativ fra hode til fot, og en 'diktator'».

I perioden med 2. Internasjonale brukte renegaten Kautsky liknende ord når han raste mot Lenin. Han bakvaska Lenin og sammenlikna ham med »monoteistenes

gud», som hadde »reduisert marxismen ikke bare til en statsreligion, men til er stilling som en middelaldersk eller orientalsk tro». I perioden med 3. Internasjonale brukte Trotski slike ord når han raste mot Stalin. Han sa at Stalin var »diktator» i et system med absolutt personlig makt.

Slik er det klart at den utgaven av »kamp mot persondyrkinga» som SUKP-lederne fremmer, nedstammer fra Bakunin, Kautsky, Trotskij og Tito, som alle bruker den for å angripe proletariatets ledere og undergrave den proletariske revolusjonære bevegelsen.

Opportunistene i den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie klarte ikke å eliminere Marx, Engels eller Lenin ved bakvaskelser, heller ikke er Krustsjov i stand til å eliminere Stalin ved bakvaskelser.

Som Lenin pekte på, kan ikke en privilegert stilling sikre bakvaskelsens seier.

Krustsjov var i stand til å utnytte sin privilegerte stilling til å fjerne Stalins legeme fra Leninmausoleet, men om han prøver aldri så mye, vil han aldri lykkes i å fjerne det store bildet av Stalin fra Sovjetfolkets sinn verden over.

Krustsjov kan utnytte si privilegerte stilling til å revidere marxismen-leninismen i den ene eller annen retning, men om han prøver aldri så mye, vil han aldri lykkes i å velte marxismen-leninismen som Stalin forsvarte og som blir forsvart av marxist-leninister verden over.

Vi vil gjerne gi Krustsjov et alvorlig råd: Vi håper du vil bli oppmerksom på dine feil og komme tilbake fra din feilaktige veg til marxismen-leninismens veg.

Lenge leve den revolusjonære læra til Marx, Engels, Lenin og Stalin!

Kommentar til det åpne brev fra sentralkomiteen i SUKP, lederartikkel i Folkets Dagblad og Røde Fane. Peking 1963.

**FØLGENDE KOMMENTARER TIL SUKP'S
SENTRALKOMITES ÅPNE BREV ER UT-
KOMMET PÅ ENGELSK OG VIL ETTER-
HVERT KOMME PÅ NORSK:**

1. — Hvordan meningsforskjellen mellom oss og ledelsen i SUKP har oppstått og utviklet seg.
2. — Spørsmålet om Stalin (Utkommet)

3. — Er Jugoslavia et sosialistisk land? (Utkommet).
4. — Neokolonialismens forsvarere.
5. — To ulike linjer i spørsmålet om krig og fred.
6. — Fredelig sameksistens — to diametralt motsatte former for politikk.
7. — Lederne i SUKP er vår tids største splittelsesmakere (Utkommet).
8. — Den proletariske revolusjon og Krustsjovs revisjonisme.
9. — Om Krustsjovs falske kommunisme og de historiske erfaringer verden kan trekke av den (Utkommet).

Pris kr. 2,-.